

Els palestins en l'aniversari de la Nakba

Aquest text va ser publicat per Mahmud Darwish l'any passat per commemorar l'aniversari de la Nakba

Quan els palestins parlem de la *nakba*, ens referim al gran desastre que va ocórrer el 1948 quan vàrem perdre la nostra terra amb motiu de la creació de l'estat d'Israel.

Però nosaltres no miram cap endarrere per desenterrar l'evidència d'un crim passat, perquè per a nosaltres la *nakba* segueix sent un present continu que sembla eternitzar-se.

Nosaltres no necessitam recordar la tragèdia humana que vivim des de fa ja 54 anys: la vivim aquí i ara. Sofrim les seves conseqüències, aquí i ara, en la terra de la nostra pàtria, l'única que tenim.

No oblidarem el que se'ns ha fet en aquesta terra malalta, i el que se'ns segueix fent. I no perquè la memòria, individual o col·lectiva, no estigui sempre disposada a recordar-nos la nostra trista experiència, sinó perquè l'heroica i tràgica història de la nostra terra i la seva gent, segueix tenyint-se de sang amb el conflicte entre el que ells volen que siguem i el que nosaltres volem ser.

Els responsables israelians de la *nakba*, en anunciar que la guerra de 1948 no ha acabat encara, desemmascaren escandalosament el miratge de la seva pau, un miratge sorgit en la dècada passada, que feia creure en la possibilitat de posar fi al conflicte. Desemmascaren també, i escandalosament, la incompatibilitat del projecte sionista amb la pau.

Aquesta guerra es fa perquè els palestins seguim sotmesos al desarrelament, perquè seguim sent refugiats en la nostra pròpia

terra i fora d'ella, perquè se segueix pretenent, després de l'ocupació de la nostra terra i de la nostra història, escombrar la nostra mera existència, fer de les nostres vides ombres supèrflues bandejades de l'espai i del temps.

Però els responsables de la *nakba* no han aconseguit trencar la voluntat del poble palestí ni esborrar la seva identitat nacional, NO, no al desallotjament, ni a les massacres, no transformant en desengany les il·lusions o falsificant la història.

Després de cinc dècades, no han aconseguit ni forçar-nos a no ser o a l'oblit, ni esborrar la realitat palestina de la consciència del món mitjançant la seva falsa mitologia, fabricant-se aquesta classe d'immunitat moral que confereix a la víctima del passat, el dret a crear les seves pròpies víctimes.

Avui, el record de la *nakba* arriba en el moment àlgid de la lluita palestina en defensa del seu ésser, del seu dret natural a la llibertat i a l'autodeterminació en

"...de la lluita palestina en defensa del seu ésser, del seu dret natural a la llibertat i a l'autodeterminació en un tros de la seva pàtria històrica,..."

un tros de la seva pàtria històrica, i això després d'haver concedit, per fer possible la pau, més del que mai hagués estat necessari segons la legalitat internacional.

Quan l'hora de la veritat s'acosta, una altra vegada, la veritable naturalesa del concepte israelià de pau ha quedat desemmascarada: es tracta de continuar amb l'ocupació sota un altre nom, en condicions més avantatjoses, i a un cost menor.

La "*intifada*" -ahir, avui i demà- és l'expressió natural i legítima de la resistència contra l'esclavitud, contra una ocupació caracteritzada per la més bruta forma d'"apartheid", que pretén, sota el revestiment d'un elusiu procés de pau, desposseir els palestins de les seves terres i de la font del seu manteniment i confinar-los en reserves aïllades, assetjades per assentaments de colons i carreteres, fins que arribi el dia que, després d'haver acceptat "posar fi a les seves demandes i a la seva lluita", se'ls concedeixi anomenar Estat a les seves gàbies.

La "*intifada*" és, en essència, un moviment civil i popular. No constitueix una ruptura amb la noció de pau, sinó que intenta salvar-la de les injustícies del racisme, retornant-la als seus veritables pares, la JUSTÍCIA i la LLIBERTAT, i impedit que continuï el projecte colonialista d'Israel a Gaza i Cisjordània sota el paraigua d'un procés de pau que els líders israelians han buidat de tot contingut.

Les nostres mans ferides encara poden desenterrar la malmenada branca d'una olivera de sota els

“...així com el seu suport a un poble privat d'una vida digna, demostraria que aquests països s'impliquen en el procés d'estabilitat política a Orient Pròxim...”

enderrocs dels olivars massacrats, però sols si els israelians arriben a l'edat de la raó i reconeixen els nostres legítims drets nacionals, recollits en les resolucions internacionals: dret a la tornada, retirada completa dels territoris palestins ocupats el 1967 i dret a l'autodeterminació i a un estat independent i sobirà amb Jerusalem per capital. Perquè no hi pot haver pau amb ocupació, de la mateixa manera que no n'hi pot haver entre amos i esclaus.

La comunitat internacional no pot -com ja va fer el 1948, any de la *nakba*- tancar els ulls per més temps al que està passant en la nostra terra. L'agressió israeliana segueix assetjant la societat palestina, les seves forces de destrucció segueixen matant i assassinant un poble desarmat, un poble que defensa el que queda de la seva amenaçada existència: els enderrocs de les seves cases, les oliveres que resten, sempre a punt de ser arrencades també.

La naturalesa de la guerra declarada contra el poble palestí, encarna la lluita entre valors internacionals en conflicte: D'UNA BANDA, les forces l'objectiu de les quals és fer possible la pervivència del colonialisme sionista sota nous noms i fórmules; i PER UNA ALTRA, les forces que insisteixen en la necessitat que prevalgui la justícia i la veritat en aquesta part del món.

El compromís d'altres països en la confrontació que té lloc a Palestina, així com el seu suport a un poble privat d'una vida digna, demostraria que aquests països s'impliquen en el procés d'estabilitat política a Orient Pròxim, no només per protegir els seus interessos, sinó per intentar

donar fe de la llibertat, la justícia i la igualtat que caracteritza la seva vida i la seva cultura.

Per als palestins, la protecció internacional contra el brutal terrorisme practicat pel règim israelià s'ha convertit en una necessitat urgent. No sols és necessària per evitar els horrors del passat, sinó per prevenir els horrors del futur, i que no s'afegeixi un nou capítol al drama de la *nakba*.

Però Israel, en lloc de reconèixer la seva responsabilitat, requisit previ a qualsevol solució política,

està intentant tornar una altra vegada al principi, al camp de la batalla inicial, sense saber que cap història no pot començar pel final.

Nosaltres no hem oblidat el principi, ni les claus de les nostres cases, els fanals encesos amb la nostra sang, ni els màrtirs que varen inundar la nostra terra. No oblidarem tampoc ni l'ahir ni el demà. Demà comença avui. Comença insistint que el camí a recórrer, el camí de la llibertat, ha de seguir-se fins al final, fins que pau i llibertat per fi es trobin.

ES REFUGI

Via Sindicat, 21 - pati.
(antic edifici del
Sindicat Forà)

07002 Ciutat de Mallorca

Telèfon: 971 716 731

Fax: 971 718 597

refugi@detallsport.es

www.esrefugi.com

Des del 1976!

equipam ses vostres aventures